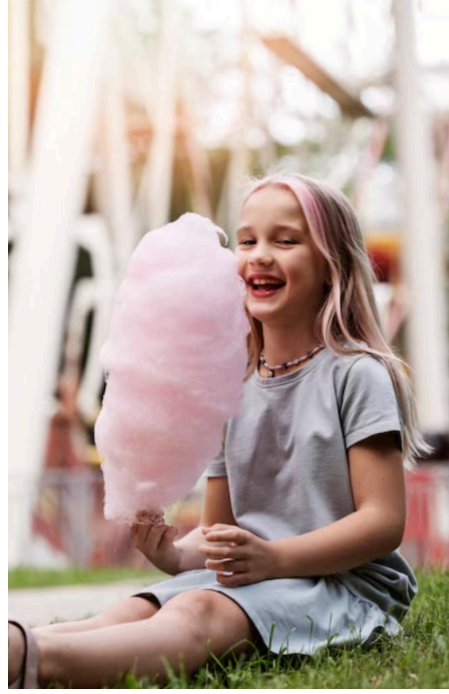

Mahinin Tebessümü

– TülayMaviYıldırım · 23 Mayıs 2026

MAHİ'NİN TEBESSÜMÜ

Güneşi kanatlarında getiren kızıl kuyruklu şahin, ıhlamur ağaçlarının üzerinden geçip büyük avluya indi. Gözleri mahmur, altmış beş tane gül fidanı da Mahi'nin uyuduğu pencerenin önündeydi. Ciddi bir akciğer hastalığı vardı ama o hastalığın ismi "65 Gül" olarak telaffuz ediliyordu. Yaşam onun doğasına hangi ışığı yansıtacağını biliyordu ve Mahi'nin gerçekliği yedi yıldır devam ediyordu.

Herkes üzerine titriyordu ama o şimdiden büyük bir kız gibi davranıyordu. Çünkü bu altmış beş gülün içinde yaşamak fazlasıyla ailesini yoruyordu. Bir de Mahi'nin şımarıklığıyla uğraşamazlardı. Bir abisi vardı ve bunun için çok şanslıydı. Mahi'nin koşması yasak olduğu için keleklerin peşinde onun yerine abisi koşardı. En çok üzüldüğü şey de pamuk şeker yemesinin yasak olmasıydı. Bir çocuk o pespembe pamuk şekerini görüp de nasıl kendini tutabilirdi?

Avluda oturmuş çizdiği kelebek resimlerini boyuyordu Mahi. Boya kalemlerinin bir kısmı bahçenin mozaik taşlı zeminine saçılmıştı. Mahi'nin düz, koyu kestane saçları tatlı esen rüzgârın dokunuşuyla arada havalanıyordu. Dün gece üçüncü defa rüyasında gördüğü o güzel gülüşlü kadını düşünüyordu. Bakışlarında sıcacık bir şey vardı ve onun yanında o kadar huzurluydu ki. Ama bunu ailesine anlatmıyordu. Kim bilir hakkında ne düşüneceklerdi. Bunlar onun rüyalarıydı ve kimsenin bilmesine de gerek yoktu. "Ben bir çocuğum, tabii ki hayal gücüm sınırsız olacak." dedi.

Ŗu kısacık hayatında öğrendiklerinin en kıymetlisi, her Ŗeyin bir zamanının olduğuydu. İlaçları içmenin, oksijen tüpüyle dost olmanın, sessizce ve gözyaşsız ağlamanın, anlatılan masalların kahramanları için birilerini hayal etmenin, ılık su içmenin, annesiyle beraber kurabiye yapmanın hepsinin bir zamanı vardı.

Gül kokulu bir sabaha uyandı küçük kız ama okula gitmek istemiyordu. Babası onu okulun kapısına bırakıp gitmişti. Mahi, okula gitmek yerine okulun duvarından düz çarşıya doğru yürümeye başladı. Garip bir boşluk vardı içinde, ailesi kendine iyi davranıyordu ama eksik bir Ŗey vardı. Bir Ŗekerlemecinin önünde durdu. Bugün yasakları umursamayacaktı. Bir tane pembe pamuk Ŗeker aldı ve tezgâha bıraktı. İçeriden gelen kadını gördüğünde çok Ŗaşırıldı Mahi. Saçları, yüzü, gülümsemesi, rüyalarındaki kadının aynısıydı. Kadın pamuk Ŗekerinin fiyatını söyledi ama küçük kız onu hiç duymamıştı. Akşam yemeğinde babası küçük kıza, "Bugün okulundan aradılar!" deyince, anlamıştı sırrının ortaya çıktığını. Ŗekerlemeciye gittiğini söyledi küçük kız.

Gece su matarasını doldurmak için mutfağa gittiğinde anne ve babasının bir Ŗeyler konuştuğunu duydu Mahi. Kapının arkasında öylece durdu çünkü kendisinden bahsediyorlardı. Babası, "Yoksa o kadının dükkânına mı gitti?" diyordu. Annesi de "Yıllar sonra kızımı o kadına veremem, artık o benim kızım." diyordu.

Mahi, geceden okul çantasındaki kitapları boşaltıp içine en sevdiği oyuncaklarını, boyalı kalemlerini, ilaçlarını, birkaç tane de kıyafetini koydu. Babası iyi geceler öpücüğü vermeye geldiğinde çoktan uyumuştı bile.

TülayMaviYıldırım